

Őszi versek

magam-teremtette magányom

vesz körül

mégis derűsen lépkedek

e rothadó levélhalmazon

halálraitélt ki a földre esett.

miért igéretes mégis e sok barna sárga?

mi az mi vonz felé?

létünk titkát ha megfejtettük

bátran léphetünk a nemlét felé

ha már az ős vigasztal
kezded a bucsuzkodást
a földi paradicsomtól
hallgatsz gyönyörű zenéket
gondolatokat érlelsz
szépülnek emlékeid
szépséged évül
s végül
görcsbe szorult öklöd
egy darab levegőt markol

